

ANMELDELSE

Ny serie leverer Frankrigs koloniale dilemmaer på et sølvfad

Hvad er det med fransk arrogance, der altid har det med at give bagsalg?

af Meriem Hadia-Cberif

Skabt af Halin, Jean-François og Lemaréchal, Claire og Yerlès, Jean-André, ARTE, 2015-2018. Serien kan streames på Netflix.

Vi befinder os et ukendt sted i Paris. Året er 1960. 23-årige André Merlaux er lige blevet rekrutteret til den franske efterretningstjeneste. I et mødelokale med tre mørke vægge og et vægparti af glas sidder en masse utilfredse repræsentanter fra de franske kolonier, der vil have selvstændighed. Her sidder også André i et møde med Afrikaspecialisten Agent Moulinier og repræsentanter fra en afrikansk stat. Man kan mærke domino-brikkerne falde, for afrikanerne vil have frihed ligesom alle andre kolonilande.

Over det mahognimørkebrune langbord svarer Agent Moulinier med en smøg i hånden og hvide opsmøgede skjorteærmer: "Hvem gav jer en uddannelse? Lærte jer at læse og skrive? Tale et rigtigt sprog? Hvem gav jer en ægte religion?" Der er selvfølgelig kun ét rigtigt svar: *La France*! *La France* er kendt for mange gode ting: finkul-

tur, gastronomi, elegance, kunst og litteratur. Men det er i lige så høj grad kendt for tungt bureaukrati (der ikke kan gå langsomt nok), hovmod og dovenskab. Det ændrer sig ikke, selvom man er placeret i et højtrangeret internationalt spionagentur. På den måde skaber fiktionsserien *A Very Secret Service* (original titel: *Au Service de La France*, red.) en morsom række af episoder, hvor fransk nøjeregnende kontropolitik støder sammen med 1960'ernes bipolare udenrigspolitik og et fransk koloniimperium på randen af kollaps.

I serien møder vi forskellige finurlige og excentriske karakterer såsom specialagent for østblokken, Calot – en høj, ranglet og introvert spionagent, som har det bedst med den sovjetiske kølige kultur, og som ofte mister sit fodfæste, når han skal (eller mere korrekt sagt tvinges til at) arbejde med amerikanere eller briterne bag jerntæppet. Specialagent for Fransk-Algeriet, Jacquard, har mere travlt med at drikke kaffe på de lokale stamcafeer i Kasbaen og kommandere de indfødte rundt end at sørge for, at landet ikke lader sig løsrive.

Hvor langt de fleste karakterer er overdrevne karikaturer, fungerer hovedpersonen, André Merlaux, som en mere saglig og nøgtern figur. Hans personlighed fylder mindre end de andre, og mon ikke det er gjort med vilje, så der en slags balance.

I starten er han meget lydig over for efterretningstjenesten og ydmyg for sine kolleger. Men jo mere vi lærer denne verden at kende, jo mere selvstændig bliver André både for sine kolleger. Ikke mindst begynder han at stille spørgsmål ved de missioner, han bliver sendt ud i. Det kommer også fra hans kæreste, Sophie Mercaillon, en ung aktivist, som bliver fanget af 60'ernes ungdomsoprør, og som på ingen måde synes godt om de værdier, den franske stat står for. For at gøre Andrés situation endnu mere kompliceret, ved Sophie ikke, at han er spionagent, og at han tilmed arbejder for hendes far, som er hans øverstbefalende.

A *Very Secret Service* er smørret godt med tykke accenter, stereotypiske portrætteringer af diverse nationaliteter, kulturer, kønsroller

og religioner, men det gør faktisk ikke noget. Serien tager ikke sig selv så seriøst, og som seer skal man heller ikke gøre det. Det er en komedie på bedste ARTE (Tysk-Fransk Tv-kanal) vis, hvilket vil sige, at den tekniske produktion ikke er enormt god, men fortællingerne alligevel gør det hele værd. Serien har en nostalgisk fornemmelse, både i forhold til det visuelle aspekt af kostumer og 60'ers interiørstil, men også dialogerne og de samfundsværdier, som udfolder sig i en bipolar verden.

Serien kan ses på Netflix, hvor der er to sæsoner med tolv afsnit hver. Et afsnit varer cirka tyve minutter, så det er en oplagt serie at give sig i kast med i denne vinter, skulle man være i humør til at stimulere sig med 1960'ernes geopolitik og spionage på en komisk måde. Det her er serien, man kan søge hen til, hvis udenrigspolitik i den virkelige verden bliver lidt for nervepirrende. A *Very Secret Service* minder os om, at geopolitik også er Human Resources og hverdags kontropolitik.

